

September 2017

Varför har jag aldrig ”riktiga” kameran med mej. Jag har ju som de flesta andra min mobil med naturligtvis, men den är av den enklare sorten, en Doro, en så kallad pensionärstelefon. Jag kan ju ringa på den tack och lov, sms:a, spela spel, använda som väckarklocka, göra anteckningar lyssna på radio m m. Och visst, jag kan ju fotografera med den också, men sällan blir det lika bra som med vanliga kameran. Just idag önskade jag att jag verkligen var en sådan, som jag tänkte jag skulle vara när jag inhandlade första digitala kameran. Då hade jag tänkt att den **alltid** skulle bäras med i väskan eftersom den var så liten och behändig, den tog ju ingen plats alls. Klar att plåta med när jag såg något som fångade ögat, som just idag när jag åkte förbi gamla Tingshuset i Huddinge. Själva tingshuset är väl inte värd att slösa en bild på, **men vildvinet på dess vägg**, som med hjälp av solens strålar fick en färg som inte går att beskriva. Det skulle man ju vilja fånga på bild för att visa och begrunda. Eller kanske man bara ska suga åt sej för stunden, låta det vara bra så. Många gånger har man försökt att fånga storslagna motiv med kameran, men inser att det som då gjorde motivet storslaget var ju kopplat till känslan just då. Själva bilden blev ibland ganska intetsägande. Ta gärna ett titt på ”detta naturens konstverk”. Men skynda innan första frostnatten får alla bladen att ligga som en matta under dess nakna grenar och som då mer kommer att likna långa klor som försöker klamra sig fast i fasaden.

Höstens programblad har ett foto av en liten stuga på framsidan. Här har fotografen verkligen fått med känslan av enslighet (tycker jag). Men så enslig är den tydligen inte eftersom den ska ligga någonstans i Huddinges regioner. Tydligen är det många som har undrat och eftersom Kent inte hade något bra svar att ge på den frågan idag, så drog han istället till med en historia om mor Anna med tveksam sanningshalt. Kanske kan Bo Beckman, mannen som är en hejjare på Huddinges historia, klura ut var den lilla stugan kan ligga. Om man backar tiden hundra år och tittar in i det ensliga huset, kan det nog hända, att folket där i aldrig hade satt sin fot utanför kommunen, eller sa man kanske sockengränsen. Men idag reser vi både hit och dit. Ja, ända till Södertälje faktiskt om vi vill besöka Vendela Hebbes hus. Inte alls så dyrt att ta sig dit med pendeln . Vill man ta sig lite längre ut i världen, till några av Europas pärlor, Prag- Wien- Bratislava-Budapest med Resekompaniet, behöver det inte heller kosta skjortan. För 11.500:- får man precis allt under en hel vecka,(all inclusive).Du behöver egentligen inte lägga ut en enda krona. Men av reseprogrammet att döma har du nog ingen ork kvar för något utsvävande nattliv.

Däremot verkar det ha varit ganska så utsvävande på vinprovningen i vår föreningslokal i våras. Kent tyckte sig minnas att han var där och insåg att han nog borde minnas någon mer, eftersom det var 12 anmälda. Men det var tydligen lite klent med

det komihåget. Här känns det ju väldigt lägligt att nämna den för länge sedan hädangångna Roffe Bengtssons kända replik, *var jag med då, hade jag roligt?* Men visst ska man unna sig att ha roligt medan man kan. Man kan till exempel gå på Pubträff i ABF-husets trivsamma konstnärskafè eller på teater eller filmkväll. Så ta en rejäl titt i programbladet så inser du snart att, sitta hemma och ugglar har du inte tid med i höst *heller*. Tack vare eller på grund av vår försenade ljudtekniker, så tog Kent chansen att dra en *Göteborgare*. Och sådant tar vi tacksamt emot.

Tekniken kom igång och Kent kunde hälsa Jonny Duvert välkommen upp på scenen. Jonny som blev känd genom "Sikta mot stjärnorna" har helt inriktat sig på att sjunga gamla 50- och 60- tals låtar. Så vi fick blandad kompott av Elvis, Emil Ford, Paul Anka m fl. och naturligtvis Roy Orbison som röstmässigt låg honom väldigt nära. Vi blev underhållna på bästa nöjeskryssningsmanèr, eftersom det är där han har sin mer stadiga inkomstkälla. Ett tiotal gamla godingar från tiden det begav sig fick vi höra och det var fritt fram att sjunga med. Själv är jag förvånad över att man kommer ihåg texten relativt bra efter dryga 50 år. En blomsterkvast räcktes i vanlig ordning över som tack och ett mer synligt bevis på vår uppskattning, som Kent brukar uttrycka sig. Jonny undrade lite över om han hade dragit till sig rekordpublik idag, men det var det nog inte. Men en mycket bra anslutning var det, totalt 115 fick jag ihop det till när alla satt sig ner på sina platser. Jag antar att många som gått i våra populära cirklar, **Ung på 50-talet** och **Ung på 60-talet** kände ett lite extra nostalgisug inför dagens val av underhållning. Det var ju då som vi i denna generation som fanns i Klockargårdens sal i dag, var unga eller åtminstone *relativt* unga. Undrar hur många av oss minns att vi av medierna och den *då* äldre generationen kallades för "*den förtappade ungdomen*". Så fel dom hade. Vad jag förstår så blev det folk av oss, nästan allihop.

Äntligen kaffe, denna gudabenådade dryck. Bra för både hängande ögonlock och tröga tankar. Får man sedan lite doppa till så är stundens lycka total. Men innan kaffet är urdruckat och lotterna färdigdragna, så ser jag i ögonvrån att Monica smitit iväg med första laddningen disk. Här får man tydligen vara i startgroparna så hon inte snor åt sig hela härligheten. Men nu börjar en del av medlemmarna att lämna mötet och Kent ser ingen annan råd än att tacka för idag och hoppas att alla vill komma tillbaka den 31 oktober. Inget fel på dagens underhållning, men nästa gång tror jag att det blir ännu lite vassare med **Absolut Jazz**. Kan det vara några som känner för att slå något litet publikrekord då kanske?

Vi samsades riktigt bra om disken, precis som alltid. Jämt fördelat, en plockar i och en annan plockar ur och inget gick i krasch. Och sanning att säga så klarar vi snart utav sopsorteringens ädla konst också. Golvet är avtorkat och bänken glänsar, så nu kan vi släcka lampan och gå hem.